



Ето как изглеждаха например улиците от широкия център на Варна.

Бедствената зимна обстановка в страната ни в началото на годината причини много аварии, катастрофи, измръзвания и няколко смъртни случая. Не бива да забравяме, че в същото време Бог се намесва много пъти, за да ни избавя. За такъв случай ни разказа редовният ни читател, пастор Михаил Контаров, който на 2 фев-

руари пътувал с автобус от Пловдив за Сливен. „По обикновените закони трябваше да катастрофираме - спомня си той сложното тройно изпреварване през канавката с преспи и заледеното шосе. - Благодаря на Бога за суперявната намеса на ангелите Му. Момичето, седнало до мен, беше пребледняло. Такива случаи не се забравят.“



ДРУГАТА СТРАНА НА МОНЕТАТА

- Ако се ядосваш на задръстването, когато караш кола, спомни си, че има хора, за които карането е нечувана привилегия.
- Ако си имал лош ден в работата, спомни си за този, който е безработен от три месеца.
- Съжаляваш, че почивните дни свършват. Помисли си за човека, който работи по 12 часа дневно без почивен ден.
- Ако колата ти се счупи далеч от мястото, където можеш да получиш помощ, помисли си за паралитика, който мечтае да извърви това разстояние пеш.
- Ако забележиш нов бял кичур в огледалото, помисли си за болния от рак на химиотерапия, който мечтае да има коса, за да си търси белите коси.
- Ако откриеш, че губиш, и се чудиш какъв смисъл има животът за теб, помисли за онзи, който не е живял и толкова, за да има възможността да си зададе тези въпроси.
- Ако откриеш, че си жертва на горчивината, невежеството, преразсъдка на други хора, помисли си, че положението ти може да е по-тежко - да си един от тях.
- Ако се чувстваш депресиран от наднорменото си тегло, спомни си, че то се лекува - СПИН-ът не.



как да спасим църквата

Продължава от стр.3

Павел разбира, че никои от нас не е марионетка; всеки има поенциала да твори заедно с Бога и да е младши партньор на Бога в създаването и обновяването... включително и на църквата. Следователно, с Божията благодат, трябва да се опитваме да спасяваме - да се опитваме да обновяваме - църквата.

Когато наскоро размишлявах по този въпрос, едно нещо се откри в ума ми. В началото ни като движение адвентистите могли да общуват с Христос и един с друг чрез думи, които били простички и същевременно практични. Макар че хората с изследователски умове писали дълги библейски трактати, проучвали и спорели по тънкостите на доктрината, те все пак си оставали подготвено настроени към всяко нещо, което им изглеждало многословно или надутото. Знаели как да свеждат всичко до най-важното и да поддържат искрата в ежедневието си слово и живот.

Организираният адвентизъм води началото си от 1861 г., когато група адвентни църкви от Мичиган за първи път се обединили в законно регистрирана асоциация. Пионерите били оформили визията от почти две десетилетия. Организаторите от 1861 г. нямали особен интерес да създават изложение на точките от вярата. Според Джеймс Уайт това би попречило на новата светлина и би се противопоставило на дарбите на Святия Дух. Направили едно простичко заявление: „Ние, долуписаните, се свързваме в църква, приемаща името „Адвентисти от седмия

ден“, и правим завет да спазваме Божиите заповеди и да имаме вярата в Исус Христос.“

Великите идеи променят света. Думите сами по себе си - особено думите, които не са свързани със същността на живота такъв, какъвто го познаваме - са обикновено празнословие или водят до отегчение. Доктрината наистина има значение, но водещите до разцепление казби по доктринални въпроси и безразличието към практическото им значение оставят умовете изпепелени, а сърцата - сухи. Особено в наше време.

Ако празните думи ни изчерпват, то възвишените думи ни обновяват. Мисля си, че повече от всичко друго, поне от човешка гледна точка, свежите думи, свежата визия и цел могат да са ключът към обновяване на църквата, като същевременно тя запази старите крепости.

Ето какво проучвах: може ли адвентното наследство да ни даде днес простичките и убедителни думи, от които се нуждаем? Можем ли да извлечем от това наследство визия - цел, велика идея, която всеки младеж да разбере, а всеки възрастен да възприеме като богатство? Могат ли тези думи да подтикнат към действие, което да води не само към прикличене, но и към преобразяване? Могат ли да ни помогнат да се почувстваме истински живи, докато вършим добро?

Минеаполис - корекция на средата на пътя

Връщам се отново и отново към случилото се в Мичиган през 1861 г. Обещанието, което тези делегати дади един на

друг, било кратко, лесно за запомняне и напълно практично: ще правим това, което Бог е наредил; ще живеем с вяра в Исус. Думите били взети от текста мотото на ранните адвентисти - Откровение 14:12. Тези думи били чудни и страшни: дали сте това обещаение и имате нещо велико, за което да живеете; дали сте това обещаение и личното „аз“ отстъпва на заден план.

Имало и нещо не наред. Оказало се, че фокусът върху послушанието лесно преминавал в страх да не би човек да не е достатъчно добър за Бога. Също така пълната вяроност към Христос би могла да се превърне в повод за гордост и да започнем да си мислим, че сме по-добри от другите. Дори бихме моли да попаднем и в двете примки и да започнем да преживяваме вътрешни конфликти, някакво съчетание от омраза и възхищение от себе си.

Онова, което се случило по-късно в Минеаполис през 1888 г., станало повратен момент в адвентната история. Църковните водачи чули доста горещи спорове, произлизащи от вярата, насочена към послушание. В края на краищата дебатът насочил вниманието им не само към човешката недостатъчност, но и към благодарността за това, че Бог ни приема и ни дава благодат.

През 1888 г. на църквата било напомнено, че християнската „правда“ е чрез вяра. На нас ни се дава прощение и сила чрез Христовата благодат. Вместо да си изволюваме Божието одобрение, по-добно на „законниците“, ние просто се възползваме от Божията благодат - Божието прощение и

даващото сила Негово присъствие.

Всеки, който приеме такъв един факт, усеща огромна благодарност за дадената му способност да живее с доверие и вяроност. Поради тази причина дискусиите в Минеаполис били скъп дар за църквата. Преди нея имало и други дарби, например немаловажната дарба на визията за бъдещето. Още преди 1888 г. църквата разширявала своите възможности. Дълго преди 1861 г. адвентистите се пропитво-поставяли на робството и приемали каузата на ненасилието. Известно време след това здравословният начин на живот се превърнал в жизнена необходимост. Започнала и медицинската дейност. Идеята за добруването на човека укрепвала все повече.

През 1867 г., по време на сесия на Генералната конференция, църквата преутвърдила позицията си в полза на мира: „Участието във война - заявляли делегатите - е в пряко противоречие с ученията на нашия Спасител.“ Скоро започнали нови начинания. Мисионерите прекосили океана. Било поставено началото на адвентното висше образование. Църквата приела пълното въздържание и защитила религиозната свобода.

Малко по малко адвентистите започнали да променят света.

Всичко това говори за реализирането на фини настройки, които правят вестта от Мичиган - 1861 г. още по-настойчива. Да си представим сега, че когато желаем да гадем израз на своята перспектива и цел с възможно най-простички думи, заявяваме: „Благодарение на

Христовата благодат и мир се обединяваме в спазване на Божиите заповеди и вярата в Исус; ние си помагаме един на друг в добруването и дръзване за променен света.“

Всеки младеж може да го разбере. Всеки възрастен, колкото и да е високо образован, може да намери основание за допълнително изучаване. Нецо повече, тези думи отразяват не само простото Евангелие, но и сърцето на адвентизма.

Думите започват с благодатта и сякаш са отговор на същата тази благодат. Съветват ни да гледаме към Бога и да направим Исус свой пример. Също като историята за сътворението от „Битие“, те ни казват, че работата ни е да творим. Думите съдържат онова, което поддържаме с цялото си естество - любов, стигаща до всички, приемане на съботната почивка; искрена и даваща сила надежда.

Имаме ли право да заявим, че ще променим света?

Спомнете си, че апостол Павел го направил. Той е познавал страданията и несгодите. Сам е казал: „И не само то (творението), но и ние... въздъшваме в себе си и очакваме изкуплението си.“ „Ако някой е в Христос, той е ново създание.“ (Римл. 8:23; 2Кор. 5:17)

Нови сърца, нова страст

Удивителният гласол „променям“, произнесен в онова простичко изявление в ранните години на нашата църква, е напълно уместен. Дори да има страдания, дори да се променяме зрънце по зрънце, дори Второто пришествие да е голямата ни надежда, ние променяме света с Божията благодат.

Със сигурност това е достатъчно да поддържа пламъка на разговорите и ежедневните ни преживя-

вания. Няма съмнение, че онова скромно изявление, вдъхновено наше пионери, е достатъчно, за да стоим настрана от коловоза. Можем да бъдем вестителите на новия ден - „другият дух“, за който говори поетът; можем да сме онези, които стоят „върху челото на идния век“ и дават на света „ново сърце и нов пулс“ (Джон Кийтс, „Към Хейдън“).

Нови сърца. Нова страст. И чрез тях - нов живот. Тези са даровете, които можем да предложим, и те са онова, което Христос ни прави способни да гаряваме.

Жената, която на 13 години видяла двамата си братя прогрозени, а родителите си пияни - и всичко това в един ден и в една стая, получила точно тези дарове от адвентната църква. Получили са ги и робите, за които са се застъпвали нашите пионери. Получили са ги всички онези, които са научили да живеят здравословно, били са лекувани или са чули Евангелието за първи път.

Мнозина очакват подобни дарове от хора, които в наше време откликват на Божията благодат и милост - хора, които искат да бъдат Христови ученици.

Толкова по въпроса. Простите думи, изречени от живота на ранните адвентисти, ни вдъхновяват да бъдем ученици. Като ни напомнят за какво сме призвани, те ни издигат сякаш на орлови крила. И ако живеем с тях - раздавайки своите дарби и вървейки по пътя на учениците - ние не само ще носим факела и ще променяме света. С Божията благодат ще обновяваме и самата църква.

Чарлс Скрийвън е президент на колежа „Кетъринг“ в Охайо. Той е, както сам се изразява за себе си, теолог в свободното си време.